

INTRO

LAMONT SLENTRET INN I THE GRILL ROOM som om han eide stedet.

«Mr. Jackson,» hilste hovmesteren varmt. «Mr. Greene venter ved stambordet Deres.»

Lamont ga ham et elskverdige smil. Hans stambord var det *beste* bordet i restauranten midt på Manhattan, der maktmenneskene samlet seg.

Lamont Jackson, en mørkhudet mann med en ruvende kroppsbygning og en selvsikker framtoning, var ikke pen på den vanlige måten. Han hadde heller det velpleide, glatte utseende som kjennetegner rike, imagebevisste menn. Han gjorde en formidabel figur der han strente gjennom rommet i sin favorittdress fra Brioni. Med hevet hode nikket han vennlig og gjenkjennende til andre medlemmer av medieeliten, og etterlot seg en mandig duft av etterberberingsvann fra Bulgari. Det ga ham en tilfredsstillende som gikk helt inn i sjelen når han ble iaktatt og gjenkjent. Han følte øynene deres på seg da han nærmet seg Irv Greene, den sekstiåtte år gamle styrelederen i Augusta Music, som hadde kapret tiendeplassen på fjorårets liste over de 100 mektigste i *Entertainment Weekly*. Etter at hans eget plateselskap hadde gjort sitt beste år noensinne, hadde Lamont fremdeles ikke havnet på den årlige listen, men hadde likevel fått hederlig omtale. En fornærmelse. Han hadde foretrukket å ikke bli nevnt i det hele tatt.

Lamont kastet et blikk på Patek Philippe-klokken da han skled inn i båsen. «Er jeg sent ute?» Irv Greene var ekstremt punktlig. Det var noe han og Lamont hadde til felles.

«Nei da,» sa Irv vennlig, uten å ta seg bryet med å reise seg. «Helt presis.»

De hadde et varmt, profesjonelt forhold. Det var ikke behov for formaliteter, selv om Lamont instinktivt ville ha reist seg for å hilse musikkindustrilegenden dersom det var han som hadde kommet først. De bestilte lunsj og småpratet om løst og fast helt til Irv endelig tok opp temaet som hang i luften, men som ingen av dem hadde nevnt ennå.

«Det er sant,» kunngjorde han mellom laksebitene.

«Er det?» Lamont prøvde å høres overrasket ut, selv om ryktene hadde surret rundt i en måneds tid. «De vil ha deg ut?»

«Ja,» sa Irv. «De jævlene.» Han lente seg over bordet og hvisket i en fortrolig tone: «Så alle vet det allerede?»

«Vel, kanskje ikke alle.»

«Hva sier folk?»

«Hør nå,» sa Lamont. «HMG kan ikke be deg om å gå av. De har ingen grunn.»

«Nei, de har ikke det,» Irv var straks enig. «Det er tvungen pensjonering.» Han hadde forsonet seg med tanken på at han var i ferd med å bli presset ut som sjef for Augusta, der han hadde spyttet ut hits i mer enn tretti år.

«For noe dritt,» freste Lamont med ektefølt raseri. Selv som trettiåtteåring og leder for Triple Large Entertainment, hiphop-plateselskapet han hadde grunnlagt sammen med Augusta, kjente Lamont pusten i nakken fra yngre bransjefolk på vei oppover.

«Ja, det er noe dritt,» sukket Irv. «Men vi jobber i en verden som dyrker ungdom og sender de gamle i eksil.» Han trakk på skuldrene. Han hadde balet med dilemmaet i

en måned og kvittet seg med raseriet.

Teknisk sett sto Lamont til ansvar for Irv, men for det meste var han herre i eget hus. Irv hadde ingen planer om å fortelle Lamont, en afroamerikaner som hadde fingeren på pulsen til den urbane kulturen, hvordan han skulle styre et hiphop-selskap. Irv hadde vært en av Lamonts mest høylytte støttespillere overfor toppsjefene i HMG, det tyske konglomeratet som eide Augusta. De samme jævlene som prøvde å presse Irv ut av jobben hans.

«Du husker første gang vi spiste lunsj her?» mimret Lamont. «For ni år siden. Da vi utviklet prosjektet vårt.»

«Jeg husker det som om det var i går,» sa Irv. «Du hadde på deg jeans som var altfor posete, Air Jordan-sneakers, gul hettegenser, og du satt hele tiden og skravlet i en mobiltelefon på størrelse med en murstein. Jeg var flau over å bli sett sammen med deg!»

Lamont likte ikke å bli minnet på *det*. «Men husker du hva du sa til meg den dagen? Det begynte akkurat å gå opp for folk at hiphop ikke var en døgnflue. Jeg sa at tyskerne hos HMG var rasister og at den eneste grunnen til at de ville hoppe til køys med meg, var at grønnfargen på pengene var det eneste som kunne få dem til å overse hudfargen min.»

Irv nikket. Jeg sa: «Jeg er en jøde fra Canarsie. Tror du de liker meg bedre for det? For dem er vi *niggas* begge to. Godta det og gå videre.»

Begge to flirte over det minnet.

«Det er det beste rådet jeg noen gang hadde fått,» sa Lamont. «Og det er det fremdeles.» Han hadde lært så mye av Irv. Hvordan forholde seg til maktspillet i store selskaper, hvordan dyrke fram og knuse en artist, til og med hvordan kle seg. Lamont så på Irv nå, uformelt antrukket i en hvit skjorte uten slips og med det han hadde igjen av hår strøket tilbake på en elegant måte. Skjorten var så nystrøket, skinnende

og kritthvit at den nesten hadde en himmelsk glød over seg. Hvor kunne man engang kjøpe en slik skjorte? Og hva hadde den kostet?

«Du sa også,» fortsatte Lamont, for å masere egoet til Irv, «Du lager hitplater, vi tjener alle penger, og alle er fornøyd.» En ettertenksom pause. «Du har produsert hits i trettifem år, Irv. Du har tjent masse penger for dem. Du er fremdeles på toppen. Det er ikke riktig at de prøver å gjøre dette mot deg. Det er det alle sier.»

Irv smilte og løftet glasset i takknemlighet.

«Så hva blir det neste?» spurte Lamont i forbifarten. Selvopptatt som han var, lurte han mer på hva denne omkalfatringen innebar for *ham* enn for mentoren hans.

«Golf er ikke noe for meg,» sa Irv. «Kanskje jeg starter mitt eget plateselskap. Jeg kan kreve hva jeg vil.»

Et ærbødig «selvfølgelig».

«Og de har ennå ikke avgjort hvem som blir min etterfølger.» Pausen var så ladet at luften sitret.

Si det, ivret Lamont stille. Si det.

Irv Greene så på ham over bordet og smilte vennlig. «Hvis det var opp til meg, ville jobben vært din i dag. Men jeg vet i hvert fall at du står øverst på listen deres.»

Lamont lente den betydelige kroppsvekten sin bakover mot ryggen på lærsogaen og skjøv tallerkenen med risotto fra seg. Han brukte et øyeblikk på å samle seg for at den dype barytonen hans ikke skulle virke for ivrig når han svarte. Han ville sprette opp midt i den tettpakket restauranten og rope «jeg er klar!», men i stedet beveget han bare så vidt på seg, og da han begynte å snakke, hørtes han avbalansert og rolig ut. «Jeg har tenkt på at jeg skulle utvidet repertoaret, veit du,» sa han. «Kanskje gjøre noen R&B-greier. Jeg har noe på gang akkurat nå.»

«Fantastisk,» sa Irv med ekte entusiasme. «Det er det

du må gjøre. Vis nazistene at du ikke bare kan én ting.» Irv tørket seg rundt munnen med tøyservietten. «Det er fortsatt mye som må ordnes før jeg slutter. Alle kommer til å holde et øye med deg, Monty. Vis dem hva du er god for.»

Så fort Lamont hadde hoppet inn i baksetet på sin Mercedes Maybach, ringte han Daryl McHenry som gjorde alt grovarbeidet hans. De hadde allerede snakket om den geniale ideen Lamont hadde fått kvelden før. Daryl ventet bare på klarsignal. Lamonts beskjed besto av to ord: «*Ring jenta.*»

FØRSTE PLATE
ON THE COME UP!

- KAPITTEL 1: EXCUSE ME MISS – JAY-Z
KAPITTEL 2: IF I RULED THE WORLD – NAS
KAPITTEL 3: CAN'T KNOCK THE HUSTLE – JAY-Z
KAPITTEL 4: HYPNOTIZE – THE NOTORIOUS B.I.G.
KAPITTEL 5: GET BY – TALIB KWELI
KAPITTEL 6: HEAT – 50 CENT/ DMX
KAPITTEL 7: REBEL WITHOUT A PAUSE – PUBLIC ENEMY
KAPITTEL 8: SKY'S THE LIMIT – NOTORIOUS B.I.G.
KAPITTEL 9: TAKEOVER – JAY-Z

KAPITTEL 1

EXCUSE ME MISS

– JAY-Z

«DET ER FORDI VI IKKE ER NOEN,» sa LaToya.

Lakeesha snudde seg. Hun hadde sittet og myst ut av vinduet på Chesterfield Hotel. Hun var irritert fordi spørsmålet hun hadde stilt, «hvorfor lar de oss bo på dette dritt-hotellet?», hadde vært retorisk ment. Det var ingen utsikt å snakke om. Bare et annet hotell på den andre siden av 37th Street. Og ut fra det lille hun kunne se, virket det som om rommene der var finere.

«Det veit jeg vel,» sa Keesha. «Men likevel ... Vi fikk jo ikke engang en limousin fra flyplassen.»

«Vi trengte ingen limousin,» sa Mimi, opptatt med å rydde. «De sendte en bil, og den var helt grei.»

«Hvorfor rydder du rommet til Kenny?» sa Keesha mens hun strakte seg på den perfekt oppredde sengen.

«Fordi jeg er ferdig med vårt allerede,» sa Mimi. «Jeg kan ikke bare sitte her og ikke gjøre noen ting mens jeg venter på at telefonen skal ringe. Jeg blir sprø.» De delte rommet ved siden av, men hadde samlet seg her fordi manageren deres, Kenny Hill, skulle bli oppringt – på hotelltelefonen, siden telefonselskapet hadde sagt opp mobilabonnementet hans på grunn av manglende betaling – og de ville være der når han tok telefonen.

«La oss spise,» sa Keesha. «Så får vi noe å gjøre.» Hun plukket opp menyen for romservice. «Vi kan vel bestille mat?» Hun rynket pannen mot Toya. «De betaler vel for det?»

Kvelden før, etter auditionen deres i lokalene til Triple Large, hadde de dratt til Planet Hollywood for å spise middag. De håpet å få øye på noen kjendiser, uten å vite at stedet var en turistfelle full av autografjegere som dem selv, der ingen kjendis noen gang ville satt sin fot.

«Jeg veit ikke,» sa Toya trøtt. Keesha var alltid på utkikk etter et gratis måltid, både billedlig og bokstavelig, og det irriterte Toya at hun var så troskyldig. «Du må spørre Kenny.»

«Hvor har'n gjort av seg nå 'a?» sa Keesha. Hun tvinnet en av de lange tynne flettene sine. «Det t'akke så lang tid å kjøpe en pakke sigg.»

Mimi brydde seg ikke om at hotellet var billig eller at de ikke hadde fått en limousin dagen før. Keesha trodde at hele denne turen skulle bli som en episode av *Making the Band* – hun var helt besatt av den tv-serien! Kenny gjorde ingenting for å fri henne fra overbevisningen om at det ville bli limousiner, fester og sjampis, men hvorfor i all verden skulle noen gjøre *det* for dem? De var jo virkelig *ingen*. Men de hadde kommet hit for å forandre på det.

De hadde møtt hverandre på musikklinjen i Toledo. De fleipet med at de var akkurat som TLC, og de hadde alle *CrazySexyCool*–albumet som yndlingsplate. Keesha, storvokst og utstyrt med en tunge skarp som et barberblad, var *Crazy*. Toya, en jente med rundt ansikt, et hjertelig smil og en selvsikkerhet som var få ungdommer forunt, var *Cool*. Og Mimi ... vel, hun var ikke så vill som Keesha, og hun hadde ikke Toyas medfødte selvtillit, så noen ganger føltes det som om hun fikk merkelappen *Sexy* bare fordi noen måtte ha den.

Det var ikke tvil om at Mimi var pen. Folk hadde kommentert det siden hun var baby. Men i sitt sedvanlige posete antrekk var hun langt fra sexy. Stramme jeans og korte topper tiltrakk seg oppmerksomhet, og som en jente

av blandingsrase i en overveiende svart skole, skilte hun seg nok ut som det var. Alt hun noen gang hadde ønsket seg, var å passe inn. Moren hennes, Angela, var italiensk, og Mimi kunne ikke huske faren sin, som var fra Haiti. Jaques Bertrand hadde forlatt Angela året etter at deres eneste barn var født, og de årlige bursdagskortene som hadde kommet (alltid for sent) uten returadresse, hadde helt sluttet å komme etter Mimis åtteårsdag.

Hun holdt detaljene om privatlivet sitt for seg selv, som hun gjorde med det meste, og greide å få toppkarakterer samtidig som hun gjorde sitt beste for å overse slengbemerkinger om den lyse hudfargen sin. Som om hun trodde at hun var bedre enn de andre jentene. Som så mange av dem var hun oppdratt av en overarbeidet, enslig mor. Hun tok bus-sen til skolen fra fattigstrøket på den andre siden av byen, og klærne, som de så på med blick som sa «tror du at du er søt?», var betalt med penger fra en av kveldsjobbene hun hadde hatt siden hun fylte fjorten. Hun gjorde aldri noe nummer av utseendet sitt, det var det de som gjorde.

Men Toya var annerledes. Det hadde hun gjort helt klart innen det var gått to måneder av det første året på skolen, da Nichelle Griffin hadde stormet bort til Mimi i kafeteriaen og begynt å skjelle henne ut for å ha prøvd seg på kjæresten hennes (selv om det i virkeligheten hadde vært Nichelles svikefulle Don Juan som hadde prøvd seg på en helt uinteressert Mimi). Toya, som Mimi bare kjente så vidt, hadde rolig sett seg over skulderen fra bordet ved siden av og sagt: «Du er bare forbanna fordi du skulle ønske at det var du som hadde det lange håret. Gå og få deg noen hårforlengelser, og hold kjeft, for faen.» Keesha, som alltid var på utkikk etter bråk, var klar for å gyve løs på Nichelle, men hun på sin side hadde sneket seg unna før hun fikk sjansen.

Toya, Keesha og Mimi hadde vært venner siden.

Senere samme år ble gruppa dannet. De kalte den Heartsong. De diskuterte i det uendelige hva slags sanger de skulle synge, hva slags type gruppe de ville være. Keesha og Toya digget hiphop, Mimis smak gikk mer i retning av soul. Hun så opp til de kvinnelige artistene som framførte sanger som traff noe i henne utover danselysten. Moren hennes hadde drømt om å bli sangerinne da hun var ung, og musikk var det eneste faste holdepunktet i det ellers så ustabile livet deres. Fra Aretha til Alanis Morissette, Sarah Vaughan til Sarah McLachlan, Mimi lukket øynene og prøvde å etterligne måten de sang på og lot som om hun var dem i stedet for en jente fra Toledo, som ikke ville kjent igjen sin egen far om han hadde gått forbi henne på gaten.

Det var sånn hun kom seg gjennom sceneopptredene. Hun ble en annen – den hun framførte sangen til. Hun lot som om hun var Beyoncé den kvelden de traff Kenny etter en lokal talentkonkurranse. Heartsong hadde akkurat vunnet førstepremien og tre hundre dollar for sin heftige versjon av Destiny's Childs hit «Bills, Bills, Bills».

Kenny Hill, en hengslete, mørkhudet mann på trettifire, med tunge øyelokk og permanente hvite skorper i munnvikene, hadde et navn de kjente igjen fra flygeblader over hele byen. Han var festarrangør på deltid og fortalte dem at han kjente hver eneste musiker, nattklubeier og DJ i Toledo. I ettertid innså de at det egentlig ikke betydde så mye. Han viste dem et visittkort der det bare sto «talentmanager», og de visste ikke nok til å spørre ham om referanser utover de løftene han ga dem. Han snakket om å skaffe dem platekontrakt og spurte dem ikke om penger, og på den måten endte Kenny Hill opp som manageren deres.

Han hadde ordnet en avtale for dem der de koret på demoer som ble spilt inn hos Wildside Studios, mot at de fikk gratis studiotid for å spille inn sin egen musikk. Han

fortalte dem hele tiden om auditions han skulle fikse hos plateselskaper, men det ble aldri noe av. Og de hadde gått ut av skolen for to år siden! Dagen etter skoleavslutningen ble deltidsjobben til Mimi hos billigkjeden Sav–Mart en heltidsjobb, Toya jobbet som frisør hos Black Roots (uten fagbrev) og Keesha gjorde egentlig ikke noe særlig bortsett fra å være sammen med den klin gjerne kjæresten sin som livnærte seg som narkolanger.

De gjorde ferdig demoen sin med lydspor Kenny hadde kjøpt av en lokal produsent og med intetsigende R&B–tekster som Kenny hadde skrevet selv. Kenny Hill: festarrangør, talentmanager, låtskriver. Han kunne litt om alt, men ikke særlig mye om noe.

Da han endelig ble oppringt igjen av Triple Large Entertainment for en uke siden, fortalte han ikke jentene at de hadde en sjanse til å få platekontrakt. I stedet hadde han gjort alt klart – fikset fire billetter på turistklasse til New York, bestilte to hotellrom på The Chesterfield for nittini dollar natten hver – før han slentret inn på Wildside Studios og forkynte med en triumferende mine: «Pakk koffertene, jenter. Vi skal til New York!»

RING JENTA? Hvorfor måtte Lamont alltid være så dramatisk? Daryl ville gjerne ringe jenta, men han kunne ikke engang huske navnet på kjerringa. «La» et eller annet. Lavonne? Nei, LaToya. Eller kanskje det var den andre. Han hadde allerede spurt assistenten til Lamont og resepsjonisten om de husket navnet til «hun pene», fordi han ikke hadde greid å finne bildet og informasjonen han hadde fått om gruppa. Med alle de gruppene som hadde vært innom kontoret i løpet av de siste ukene, var det ingen som husket en forbanna ting om noen av dem. Nå rotet Daryl gjennom alle de håpløse huskelappene på skrivebordet sitt på jakt etter pakken som gruppas

manager hadde gitt ham for noen dager siden.

Kontoret til Daryl var bitte lite. Daryl var også liten. Men der det skortet på størrelsen, tok han det igjen med høye tanker om seg selv. Han var en meter og femtifire centimeter høy, men hver gang noen bemerket høyden hans, dro han fram førerkortet sitt. *Pang!* En meter og sytti centimeter. De tok det alltid for god fisk, som om Biltilsynet faktisk målte folk.

Kontoret hadde nok føltes større dersom han hadde ryddet unna et halvt dusin bokser med demoer som det var meningen at han som A&R-ansvarlig hos Triple Large Entertainment skulle høre gjennom. Da han fikk jobben, visste han ikke engang hva A&R sto for. «Artist og Repertoar», ble han fortalt. Han forsto det fremdeles ikke helt, men regnet med at man forventet at han skulle oppdage nye artister og jobbe med utviklingen deres når de hadde fått kontrakt. Det skulle han vel greie, selv om han egentlig bare ville være produsent og glemme kontormaset.

Det var sjelden han fikk somlet seg til å gå gjennom alt materiale som havnet på kontoret hans nede i byen. De fleste artistene som fikk kontrakt, hadde allerede skapt seg et navn på gata eller var en del av et etablert hiphop-miljø. Det var sjelden at den neste stjernen ankom uanmeldt via posten. Likevel maste Paul Mankewich, plateselskapets A&R-sjef, ustanselig på Daryl om å lytte til hver eneste demo som kom inn.

Paul Mankewich, en røslig hvit fyr i midten av tretti-årene med flagrende hår, tjente et sekssifret beløp og bestemte arbeidstiden sin selv. Han ble kalt «Witchy» fordi han hadde dyrket fram så mange suksessrike R&B- og hiphop-sangere hos flere plateselskaper at folk sa at han drev med «svart magi». Tjuetre år gamle Daryl hadde ingen offisiell tittel. Han ble som regel bare kalt «A&R-fyren», noe han foretrakk

framfor å bli kalt Witchys assistent. Selv om han var vennlig mot de fleste, svingte Witchy piskan over assistenten sin – for det meste som en slags forsikring, trodde Daryl. Hvis Witchy ikke greide å fylle den månedlige banke-opp-Daryl-kvoten sin, fikk han garantert noen piskeslag selv fra sjefen sjøl, Lamont «Tjukken» Jackson.

Daryl både så opp til og foraktet Tjukken, begge deler like mye. Noen dager ønsket han at han var i Lamonts rådyre sko og tok store avgjørelser og tjente masse penger. Andre dager håpet han at Lamont Jackson skulle falle død om av hjerteinfarkt og tilbringe resten av evigheten mens han råtnet i helvete.

For noen måneder siden hadde Tjukken varslet at de skulle utvide virksomheten med R&B. De håpet å finne en ny Destiny's Child. I løpet av de to siste månedene hadde de sett tjuesyv grupper. Ingen av dem gikk videre etter første sang. Etter en audition for to dager siden, med tre hvite jenter med ulik grad av rosa hår som kalte seg Shades, var det åpenbart at Witchy skrapte bunnen av bøtta. Lamont hadde snudd seg mot trollmannen og sagt: «Mr. Mankewich, hvorfor føler jeg det som om jeg er dommer på *Idol*?» Daryl hadde kastet seg bakover på Lamonts sofa og ledd og ledd. Det var en fryd å se Witchy få en overhøvlung til en forandring, men det aller mest hysterisk morsomme var at Lamont faktisk begynte å ligne den feite dommeren i det programmet.

Og så hadde gruppa Heartsong, det absolutt verste navnet noensinne, kommet inn i går. Daryl hadde bare hørt på demoen deres for å gjøre Meagan en tjeneste, den rålekre resepsjonisten til Triple Large. Hun hadde bedt ham innstendig om å høre på den og sagt at manageren var en venn av en venn av kusinen hennes. «De skal få VIP-behandling!» hadde Daryl fleipet. Han ga vel blanke. Det var helt sikkert bare noe dritt, men hvis det brakte ham ett skritt nærmere

å få fitte av Meagan, så var det verdt å høre på. Og jaggu var den slettes ikke så verst. Ikke verst i det hele tatt.

Witchy ble ganske varm i toppen da han fant ut at Daryl hadde fått fløyet dem inn uten å spørre ham først. En av jentene, hun med de lange flettene, var sikkert ti kilo tyngre enn hun var da gruppebildet ble tatt. Og manageren var jævlig irriterende! Daryl måtte kaste ham ut av Lamonts kontor da han prøvde å selge ham to andre hiphop-grupper som han var manager for. Gruppas audition så ikke ut til å tenne særlig mye entusiasme hos Lamont, selv om han ikke sa rett ut at han hatet dem, noe som hadde vært reaksjonen hans på de fleste av de tjuesyv foregående gruppene.

I dag morges hadde Lamont ringt Daryl ved morgengry, bare for å si at de kanskje ikke trengte en gruppe likevel. Faktisk hadde de første ordene hans vært «Hvor i helvete er Witchy?». Daryl snudde seg i sengen, så på klokken at det var ugudelig tidlig, og gjespet: «Hjemme i senga si, kanskje?» Lamont gryntet misfornøyd og så fortalte han Daryl om åpenbaringen han hadde hatt. Han hadde bestemt seg for at de bare trengte én jente. En soloartist. Han ville ha et møte med frontfiguren i Heartsong. «Den pene,» hadde han sagt.

Daryl fant til slutt gruppebildet som stakk ut av en stabel med blader på gulvet. Mimi. Det var det hun het. Han kikket på den falske Rolexen sin. Faen! Den var allerede kvart over fire og Lamont ville ha henne der nede før fem. Han plukket opp telefonen og slo nummeret til hotellet.

Denne dama kunne bli den første oppdagelsen hans. Og hvis det ble kontrakt av dette, skulle han ikke la Witchy eller Tjukken glemme det.